

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519586160/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Brevet har været falskt; tilmed var han saa stille, ordentlig og arbejdsom, saa høflig og saa ydmyg, at det aldrig kunde falde mig ind, at han var en adelig Herre." „Herskabet ligger i Maanen" sagde den Gamle, og satte sin Hest i Trav; „den som først faaer Øje paa Deserteuren, giver jeg tre Kroner." – Troppen havde vel halvanden Miil at ride, inden den kunde naae det tilsigtede Vadsted gjennem Karup Aa. Imidlertid vil jeg, med Læserens Tilladelse, ile foran derned, og nærme mig de Flygtende, som nu netop berøre den anden Bred.

Den stakkels Isabelle, udmattet af sin dobbelte Byrde, og den første Miils hæftige Løb, gik langsomt og vakkende opad Lyngbakken. Cornetten – thi det var virkelig ham – saae sig ofte tilbage med en bekymret Mine; og hentede sig hvergang et Kys hos sin søde *Mette*, der i Ridedragt sad bag ved ham, og holdt ham tæt omfavnet. „Seer I endnu Intet?" spurgte hun ængstelig; thi selv turde hun ikke see sig om. „Endnu ikke" svarede han; „men jeg frygter – Solen er allerede et Stykke over Jorden; de maae være paa Vejen efter os – naar kun Hoppen kunde holde det ud." „Men eders Broders Vogn?" spurgte hun efter et Ophold. „Den skulde have mødt ved Aaen i Dagningen" svarede han; „jeg kan ikke begribe, hvad der opholder den. Vi have endnu to Miil, inden vi komme ud af Heden, og dersom de imidlertid have fundet det rette Spor. –" I det han saaledes talede, havde de naaet det Øverste af Banken, og den store vestlige Hede udbredte sig nu, som et Hav, foran dem; men ingen Vogn, intet levende Vesen var at opdage. Cornetten holdt stille, for at lade Hesten puste, og gjorde en halv Vending, for des mageligere at kunne oversee den nu tilbagelagte østlige Alhede. Ogsaa den var bar og øde: Intet at see, uden enkelte Tørvestakke; Intet at høre, uden Uhrhanternes Skoggren, Aaens Susen, Isabellens Pusten og deres egne Sukke. En Stund bleve de saaledes holdende, indtil Frøkenen brød Tausheden med det Spørgsmaal: „er der ikke Noget, som rører sig langt borte?" Hun sagde dette med dæmpet Røst, som om hun frygtede for, at det skulde høres paa den anden Side af Ørken. „Det er ikke Tid at tøve længere" svarede han. „jeg frygter at det er eders Fader, som kommer hisset ude." Med disse Ord drejede han atter mod Vesten, og sporede Hesten. „Ak min Fader!" sukkede hun, og omsnoede end fastere sin Bortfører. „I Ungern" sagde han, „– det er nu i den Tid fem Aar siden – laac vi i Nartequarter i en Landsbye.